

Encuentros privados

Private confessions, Liv Ullman, 1996

Anna ha mantingut una relació adúltera que li fa prendre consciència de l'error del seu matrimoni alhora que li provoca remordiments morals.

Liv Ullman i Ingmar Bergman

La relació de Liv Ullman (1939) i Ingmar Bergman (1918) ve de llarg. Ullman ha estat actriu abans que directora. Va ser protagonista de diverses de les pel·lícules de Bergman (a *Persona* de 1966, *Passion* de 1969, *Gritos y susurros* de 1972 o *Sonata de otoño* de 1978), la seva companya sentimental durant sis anys, i mare d'una filla comuna. Ara la relació és entre directora i guionista.

Bergman fa anys que va deixar de dirigir pel·lícules, però continua proporcionant històries a altres realitzadors del seu entorn. Així, l'any 1992 el danès Bille August rodava *Las mejores intenciones* basant-se en un guió de Bergman, i l'any 1996 Liv Ullman rodava la pel·lícula que avui veurem. Va repetir quatre anys més tard, el 2000, amb *Infidel*, també amb guió del director suec i que vam projectar la temporada passada.

Ullman directora

Ullman va néixer a Tòquio el 1939. Filla de pares noruecs, es va criar a Canadà i va estudiar a Oslo i a Londres. El 1992 va filmar el seu primer llarg, *Sofie*, i el 1995 va escriure i dirigir *Kristin Lavransdatter* a partir d'una novel·la de la premi Nobel noruega Sigrid Undset. Per a Liv Ullman hi ha una relació molt estreta entre la literatura i el cinema, i els llibres són una font d'inspiració per a ella. Pensa que en qualsevol llibre podem trobar alguna cosa de nosaltres mateixos, per això no entén la gent que no llegeix.

Reconeix la influència exercida sobre ella per Bergman: «Amb Ingmar vaig aprendre a projectar els sentiments a la pantalla i a realitzar un treball analític.» Però també fou fonamental per a la seva formació Peter Palitzk, un dels directors de teatre

més importants de la Berliner Ensemble i estret col·laborador de Bertolt Brecht.

Frustracions amoroses

En els darrers guions, Bergman es dedica a estudiar a fons com és la relació conflictiva que van mantenir els seus propis pares. A *Las mejores intenciones* tractava el nuviatge i els decebedors primers anys de matrimoni de Henrik i Anna Bergman. A *Confesiones privadas* tracta l'asfíxia sentimental que patia la seva mare al cap d'uns anys d'haver-se casat amb el seu pare. Com la seva mare, la protagonista de la pel·lícula –també Anna– ha mantingut una relació adúltera que li fa prendre consciència de l'error del seu matrimoni, alhora que li provoca un patiment d'ordre moral. Aquest mateix tema de l'adulteri serà el que reprèn a *Infidel* (2000), plantejant, en aquest cas, el drama del divorci.

L'argument

El tema de la crisi matrimonial i l'adulteri és una de les principals obsessions de Bergman. *Confesiones privadas* conta la història d'Anna –Pernilla August, la mare d'*Skywalker* a *La amenaza fantasma* i millor actriu a la Seminci de Valladolid– una dona casada amb un pastor protestant amb qui té tres fills. Presa de la necessitat d'estímul sentimental, s'enamora d'un home més jove que ella, Thomas, que és un entusiasta estudiant de teologia. Arran d'aquest apassionament neixen en ella tota mena de contradiccions, fruit de les seves pròpies indecisions i d'allò que la societat jutja convencional o no, que acabarà per reprimir en la soledat.

La història és narrada en cinc moments o converses. Són instants molt concrets, decisius, en què la dona es confessa

íntimament a algun dels personatges clau de la seva vida: el marit, l'amant, el capellà... quan Anna confessa al seu oncle, un bisbe luterà (Max von Sydow, icona bergmaniana en títols com *El séptimo sello* o *Los comulgantes*) que ha comès adulteri amb el jove estudiant; quan ho confessa al seu marit; un altre en una esporàdica escapada amb el seu amant i, finalment, deu anys més tard, quan Anna assisteix al seu oncle moribund. Ella viu una existència frustrant, infeliç, angoixada per la monotonia –monotonia que l'havia portat a la infidelitat– i amb el dubte d'haver pogut o no trobar l'amor.

Les conseqüències de la veritat

Anna opta per portar fins a les darreres conseqüències existencials la veritat, per no haver de suportar la interpretació d'un paper imposat pels altres. Sens dubte, la pel·lícula no té un final feliç ja que és trist el drama d'un matrimoni que es trenca després d'anys de convivència, quan la parella comprova que no hi ha res en comú que els pugui unir i allargar allò que han mantingut per costum.

Liv Ullman centra la pel·lícula en els actors, que fan un extraordinari paper, i en la càmera: s'ha abocat als gestos, als esguards, als silencis i a les paraules desesperades dels seus protagonistes, per tal de captar tota la tragèdia existencial dels personatges i per a transmetre la ràbia que Bergman ha expressat a través d'ells, una denúncia lúcida i sincera de la moral hipòcrita dictada pels religiosos i de les conseqüències nefastes per a les seves víctimes. En realitat, també podria considerar-se una història d'amor, d'amor perdut i d'amor que es busca.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Liv Ullman

Guió: Ingmar Bergman

Producció: Ingrid Dahlberg

Fotografia: Sven Nykvist

Música: Johann Sebastian Bach

Nacionalitat: Suècia

Any: 1996

Durada: 134 minuts

Equip artístic

Pernilla August: Anna

Max von Sydow: Jacob

Samuel Frøler: Henrik

Anita Björk: Karin Akerblom

Vibeke Falk: Ms. Nylander

Thomas Hanzon: Tomas Egerman

Kristina Adolphson: Maria

Gunnel Fred: Märta Gärdsjö

Hans Alfredson: Bishop Agrell

Bengt Schött: Stilla

Filmografia

2000

Infiel

1996

Encuentros privados

1995

Cristina, hija de Lavrans

1995

Lumière y compañía

1992

Sofie